

VÄLKOMMEN TILL LIVET!

Herdabrev för Livets söndag – 13 december 2009

Kära barn, systrar och bröder! Den tredje adventssöndagens texter utandas glädje: »Gläd er alltid. Än en gång vill jag säga: gläd er« (Fil 4:4). Under Advent ser vi fram mot Kristi födelse med stor glädje och förväntan. Men denna glädje är inte bara en känslösam stämning utan en djup övertygelse om att Gud vill bli människa för att rädda oss. Gud kommer in i vår värld för att visa oss hur vi skall leva för att glädja honom och vår nästa. När vi tar emot och välkomnar Jesus i vårt liv, får vi också kraft att sprida hans glädje till dem vi möter. I dagens evangelium får vi höra hur Johannes Döparen, Jesu förelöpare, uppmanar oss att dela med oss åt dem som ingenting har för att så sprida Guds kärlek. Vår glädje blir som störst, när vi får möjlighet att dela med oss av det vi är och har. Vår mänskliga storhet ligger i att vi drivna av den helige Ande liksom Jesus själv kan utge oss för varandra och sätta de andra i centrum, allt till Faderns är

Som kristna måste vi alltid visa förkärlek för dem som är mest utsatta och utblottade, de minsta och mest försvarslösa. I varje tid och miljö måste vi se dem som ingen vill se och älska dem som ingen vill älska. Det är inte så svårt att se vilka det är som är mest utsatta i vårt samhälle: de barn som kallas apatiska eller papperslösa. Just dem får vi välkomna med stor glädje. Ännu har inte barnkonventionen blivit svensk lag och därför förnekas dessa barn ibland sina gudagivna mänskliga rättigheter. Det är glädjande att man börjar se dessa barn och strävar efter att de skall få leva ett bättre liv och bli välkomnade i vårt land.

Många människor i Sverige idag vill inte heller se och välkomna de barn som kallas ofödda. Vissa går så långt att de inte vill ge dem rätten att kallas människor utan bara betraktar dem som en cellklump som man får behandla som man vill. Ett foster av samma ålder kan betraktas helt olika: antingen som ett älskat och väntat barn eller som en ovälkommen cellklump. Vi människor tar oss rätten att bedöma vem som har rätt att kallas människa och få födas eller inte. Vi berömmar oss med rätta av att vi har avskaffat dödsstraffet, fast vi egentligen har det kvar för de s.k. oönskade barnen som inte får se dagens ljus.

Många framsteg har glädjande nog gjorts för att göra kvinnan mer jämställd med mannen, men ännu har inte en sådan självklarhet som lika lön för lika arbete kunnat realiseras. Tragiskt nog har man istället försökt intala kvinnan att hennes rättigheter står i strid med det ofödda barnets rätt att få födas. Kan man tänka sig en större tragedi och ett större missförstånd? Det är en viktig uppgift att försöka visa att kvinnans äkta jämställdhet just innebär att hon får möjlighet att ge livet vidare till det barn hon bär på. I många fall beror en abort ofta på att mannen inte tar sitt ansvar.

Det är vår kallelse som kristna att hjälpa den kvinna, som har hamnat i svårigheter att få föda sitt barn. Även om ett ofött barn kan kännas ovälkommet, så brukar det bli varmt välkomnat när det väl gör sig synligt. Vem kan egentligen motstå ett spädbarn och undgå att bli berörd? Det hjälplösa lilla barnet väcker det djupaste inom oss till liv. Vi kan inte låta bli att älska det. Därför väljer Gud själv att bli ett spädbarn, så att han kan vädja till oss: älska mig! Han identifierar sig med varje litet barn, ja, med varje foster och säger: älska mig! Här måste vi tänka speciellt på de barn som börjar bli alltmer sällsynta, ja, tillhör en utrotningshotad ras: de som har Downs syndrom. Forskningens framsteg har lett till att man på ett tidigt stadium kan se vilka barn det gäller och ibland utövas otillbörlig påtryckning på den blivande modern att inte föda ett barn, som påstås bli samhället till last. Men också dessa barn har rätt att bli välkomnade till livet. De föräldrar som välkomnar dem blir speciellt välsignade och får ett barn som inte kan hata, bara älska.

Advent är en tid av glädje och förväntan. Vi får dela detta med Jungfru Marias. Hon som längtar efter att få välkomna Frälsaren till världen, lär oss att längta efter hans födelse. Varje mor som bär på ett barn får dela denna Marias förväntan. Därför får vi ställa alla ofödda barn under Jungfru Marias beskydd. Hon får vaka över dem och be för dem, så att de får leva tryggt i sin mors sköte. Igår, den 12 december, firade vi Jungfru Maria under titeln Vår Fru av Guadalupe. Just under det namnet vördas Maria som de ofödda barnens beskyddarinna. Vem kan bättre ta sig an dessa ofta skyddslösa barn än Jungfru Maria? I Guadalupe i nuvarande Mexico City skall hon ha uppenbarats sig för en fattig indian, Juan Diego, kort efter den spanska erövringen och erbjudit honom och hans folk sitt beskydd. Sedan dess vördas Vår Fru av Guadalupe som de fattigas och utsagnas mor över hela Latinamerika. Därför är det helt naturligt att också de mest skyddslösa i vårt samhälle får stå under hennes beskydd. Maria kan lära oss alla att bli mer välkomnande, både gentemot dem, som kommer till oss från andra länder och behöver vårt beskydd, och gentemot de barn, som ännu inte sett dagens ljus och riskerar att aldrig få se det.

Det individualistiska klimat vi lever i riskerar att göra oss oemottagliga för andras nöd och behov. Främlingsfientliga stämningar tycks breda ut sig alltmer. De gamla och sjuka glöms ofta bort. Det blir allt svårare att skapa varaktiga relationer och ett harmoniskt familjeliv. Barn berövas sin barndom genom sexfixering och konsumtionshysteri. Själva äktenskapet har i svensk lagstiftning förvandlats till någonting som det inte är och inte kan bli. Allt detta riskerar att skapa ännu större rotlöshet och vilshenhet bland människor. Ändå, ja, just därför måste vi ta till oss adventstidens glädje och lyssna till profetens ord: »Jubla, du dotter Sion, höj glädjjerop, du Israel« (Sef 3:14). Om vi verkligen välkomnar Guds människoblivne Son i vårt liv och låter honom bli medelpunkten i vårt sätt att leva, tänka och handla, kan vi övervinna många svårigheter och sprida hans kärlek och ge nytt hopp åt dem vi möter.

Jag uppmanar hela vårt stift att be för våra familjer, så att de kan stråla ut Kristi kärlek och med glädje välkomnar de barn som Gud sänder till dem. Välkomna till den familjekongress, som våra nordiska stift ordnar gemensamt i Jönköping den 14-16

maj nästa år. Må den inspirera oss att i Jesu efterföljd med glädje välkomna alla som behöver vår hjälp och vara trogna våra doplöften.

Med min förbön och välsignelse,

✠ **Anders Arborelius OCD**

Biskop av Stockholm